

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2066	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Α' Κορ. 6,12-20) 4 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἶσαι κύριος;

«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος» (Α' Κορ. 6,12)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, πράγματα, τὰ ὅποια σαφῶς ἀπαγορεύει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶνε π.χ. τὸ «οὐ φονεύσεις», τὸ «οὐ μοιχεύσεις», τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις», τὸ «οὐ κλέψεις», τὸ «οὐκ ἐπιθυμήσεις ... ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί» (*Ἐξ. 20,15,13,20,14,17. Δευτ. 5,17,18,20,19,21). Αὐτά, ὅπως καὶ κάθε τι ἄλλο ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν θεῖο Νόμο, ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ μία **ἀπαγορευμένη ζώνη**, στὴν ὅποια ἐπὶ ποινῇ θανάτου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ Χριστιανός.

Ὁ τρόπος ποὺ εἶνε διατυπωμένες οἱ σωτήριες ἐντολὲς ἀπὸ ὠρισμένους ἀπίστους χλευάζεται, καὶ οἱ ἐπικρίσεις τους ἔχουν ἐπηρεάσει πολλοὺς ἄλλους ποὺ σκέπτονται κάπως ἐπιπόλαια. Τοὺς ἔχουν ἀφήσει μία λανθασμένη ἐντύπωσι ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνου ποὺ πιστεῦει καὶ σέβεται τὸ Θεὸ εἶνε μιὰ ζωὴ καταθλιπτικὴ καὶ στερημένη ἀπὸ κάθε εἶδους χαρὰ καὶ ἀπόλαυσι, ἀφοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ συνεχεῖς **περιορισμούς** κ' εἶνε **γεμάτη ἀπὸ «μὴ» καὶ ἀπαγορεύσεις** σὲ κάθε βῆμα. Εἶνε γνωστὲς οἱ κατηγορίες αὐτὲς καὶ ὅλοι λίγο - πολὺ τίς ἔχουμε ἀκούσει. Λησμονοῦν ὅμως οἱ κύριοι ποὺ ξέρουν νὰ πετοῦν τέτοιες κατηγορίες, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι δὲν πάνε πίσω. Θέτουν καὶ αὐτοὶ στὸ σπῆτι τους ὄχι λιγώτερους περιορισμούς καὶ ἀπαγορεύσεις. –Μὴ τὸ χέρι σου στὴν πρίζα! φωνάζουν στὸ νήπιο. –Μὴν ἀνεβαίνεις ἐκεῖ γιατί θὰ πέσης, λένε στὸ παιδί τους. –Μὴν κάθεσαι στὸ ρεῦμα γιατί θὰ κρυώσης. –Μὴν τὸ τρῶς αὐτό, θὰ σὲ πειράξῃ...

Δὲν τοὺς κατηγορεῖ κανεὶς ὅτι μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ κάνουν τὸ παιδί τους δυστυχισμένο. Κάθε ἄλλο· ὅλοι καταλαβαίνουμε ὅτι οἱ ἀπαγορεύσεις ποὺ θέτουν ἀποβλέπουν στὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ τους. Ὅπως λοιπὸν ὁ καλὸς πατέρας καὶ ὁ καλὸς δάσκαλος θέτουν περιορισμούς, τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Κύριος, ὁ πα-

νάγαθος Πατέρας καὶ πάνσοφος Διδάσκαλός μας· ἔδωσε **ἐντολὲς ποὺ ἀσφαλίζουν καὶ σώζουν** τὸν ἄνθρωπο.

Ἄλλὰ πλὴν τῶν πραγμάτων ἐκείνων ποὺ ἀπαγορεύονται **ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα**, τὰ ὅποια ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ **δὲν τὰ ἀπαγορεύει**, εἶνε ἠθικῶς οὐδέτερα καὶ ἀδιάφορα, καὶ μπορεῖ ἐπομένως ὁ Χριστιανὸς νὰ τὰ μεταχειρίζεται ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνο ὅτι θὰ ἀμαρτήσῃ. Προσοχὴ ὅμως, διότι **μεταξὺ χρήσεως καὶ καταχρήσεως ὑπάρχει διαφορά**· καὶ ἐπειδὴ καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἠθικῶς οὐδέτερα καὶ ἀδιάφορα πράγματα ἢ κατάχρησις ἐνδέχεται νὰ ἀποβῇ σὲ ψυχικὴ βλάβη τοῦ ἀπρόσεκτου Χριστιανοῦ, γι' αὐτὸ σήμερὰ ὁ ἀπόστολος μᾶς δίνει ἕνα χρυσὸ κανόνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οἱ Χριστιανοὶ κάθε ἐποχῆς πρέπει νὰ ρυθμίζουν τὴ συμπεριφορὰ τους στὶς διάφορες περιπτώσεις τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ χρυσὸς αὐτὸς κανόνας εἶνε· «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος», δηλαδὴ· Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ δὲν μὲ συμφέρουν ὅλα· ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θ' ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου νὰ γίνῃ ὑποχέριον κανενός (Α' Κορ. 6,12).

Τί σημαίνουν τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου; Σημαίνουν, ὅτι στὴ διάθεσι τοῦ Χριστιανοῦ βρίσκονται πολλὰ πράγματα (ὅπως π.χ. τὸ φαγητό, τὸ ποτό, τὸ ἔνδυμα, ὁ ὕπνος κ.τ.λ.), ἀλλὰ ἡ νόμιμη χρῆσις αὐτῶν γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ πάθουμε **ζημιὰ**, οὔτε νὰ κατακτήσῃ **κατάχρησις** ποὺ καταστρέφει τὴν ἐλευθερία μας καὶ μᾶς μεταβάλλει σὲ δούλους. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Παῦλος βροντοφωνάζει· «Χριστιανοί, ὁ Θεὸς σᾶς ἀπαγορεύει λίγα καὶ σᾶς ἐπιτρέπει πολλὰ. Ἄλλὰ προσέξτε τώρα· ἡ **φρόνησις** ἄς σᾶς διδάξῃ μέχρι ποιοῦ σημείου πρέπει νὰ προ-

χωρήτε. Ἀποφεύγετε λοιπὸν κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ψυχὴ σας καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐλευθερίά σας. Πρέπει ἐσεῖς νὰ εἶστε σὲ ὅλα κυρίαρχοι τοῦ ἑαυτοῦ σας, **πάντοτε κύριοι καὶ οὐδέποτε δοῦλοι**».

* * *

Πόσο ωραία, ἀγαπητοί μου, θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας, ἂν ρυθμιζόταν σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα αὐτόν! Καὶ νὰ **μερικά παραδείγματα** ποὺ θὰ φανερώσουν πόσο ὠφέλιμος εἶνε ὁ κανόνας τοῦ θεοπνεύστου ἀποστόλου.

- Εἶμαστε ἐλεύθεροι νὰ φάμε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ **φαγητό**, δὲν μᾶς συμφέρει ὅμως νὰ γίνουμε δοῦλοι τῆς κοιλιᾶς. Ἡ κοιλία δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ὁ κυρίαρχος στὴ ζωὴ μας, νὰ γίνῃ ὁ Θεὸς μας (πρβλ. Φιλ. 3,19). Ἀλλοίμονο ἂν καταντήσουμε νὰ «ζοῦμε γιὰ νὰ τρῶμε»! Ἡ τροφή εἶνε μέσον, ὄχι σκοπός. Θὰ δίνουμε λοιπὸν στὴν γαστέρα ὄχι ὅ,τι ὀρέγεται καὶ λαχταρᾷ, ἀλλὰ ὅ,τι συμφέρει στὴν καλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ δὲν πρόκειται νὰ βλάψῃ τὴν υἰεΐα του. Μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἡ λαιμαργία, ἡ γαστριμαργία, ἡ ἀδηφαγία.

- Θὰ ἔχουμε μέτρο στὸ φαγητό μας, ἀλλὰ μέτρο καὶ στὸ **ποτό** μας. Ἐλεύθεροι εἶμαστε νὰ πιοῦμε κρασί, ἀποφεύγοντας ὅμως τὴν ὑπερβολὴ καὶ τὴ μέθη. Γνωρίζουμε καλὰ τί προκαλεῖ τὸ οἰνόπνευμα· γιὰ ν' ἀποφύγουμε λοιπὸν τὸ πάθος, ἄς ἀκολουθοῦμε τὴ σύστασι τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «*μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία*», μὴ μεθάτε μὲ κρασί γιατί ἔτσι πέφτετε σὲ ἀσωτία (Ἐφ. 5,18). Ἄν τὰ ποτήρια στὴν ταβέρνα πρόκειται νὰ δεσμεύσουν τὴ θέλησί μας καὶ νὰ καταστρέψουν τὴν υἰεΐα μας, τότε νὰ λείπουν. Προτιμότερο νὰ σπάσουμε τὰ ποτήρια αὐτὰ καὶ νὰ κόψουμε κάθε σχέσι μὲ τὰ οἰνοπωλεῖα· κάθε μέρα ποὺ περνᾶμε μέσα ἐκεῖ, στὰ ὑπόγεια τοῦ Βάκχου, προσθέτει κ' ἓνα νέο κρίκο στὴν ἀλυσίδα τοῦ πάθους μας.

- Μέτρο στὸ φαγητό, μέτρο στὸ ποτό, ἀλλὰ μέτρο καὶ στὸ **ντύσιμο**. Καὶ ἐδῶ ἐλεύθεροι εἶμαστε νὰ φορέσουμε ὅ,τι θέλουμε· ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μόδα νὰ καταντήσῃ θεὰ μας, κυρίαρχός μας, καὶ ὅλος ὁ χρόνος μας νὰ δαπανᾶται σὲ ἐπισκέψεις ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ οἴκων ραπτικῆς. Δοῦλοι τῆς ἐμφανίσεως δὲν πρέπει νὰ γίνουμε. Τὸ ροῦχο μας, ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, θὰ τὸ ρυθμίζουμε ἐμεῖς σύμφωνα μὲ τὶς πραγματικὲς ἀνάγκες μας καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς μόδας, ἢ ὅποια κάθε τόσο δὲν διστάζει νὰ ἐκδίδῃ διταγὰς πρὸς τοὺς δούλους καὶ τὶς δοῦλες τῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγκαταλέγονται οἱ Χριστιανοί.

- Ἄλλὰ τὸν κανόνα αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν ἔχη ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Χριστιανὸς καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες περιπτώσεις τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς του ζωῆς. Γιατὶ ἐλεύθερος εἶνε φέρ' εἰπεῖν νὰ καπνίσῃ –τὸ κάπνισμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἁμαρτία–, νὰ διαβάξῃ βιβλία, ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ν' ἀκούῃ μουσικὴ ἢ νὰ τραγουδάῃ, νὰ παρακολουθῇ θεατρικὲς παραστάσεις καὶ κινηματογραφικὰ ἔργα –μὲ διδακτικὲς ἐννοεῖται καὶ ἠθοπλαστικὲς ὑποθέσεις, ὄχι ἄσεμνα καὶ χυδαῖα θεάματα–, νὰ ἀθλῆται, νὰ κἀνῃ περιπάτους καὶ ἐκδρομὲς, καὶ γενικὰ νὰ κἀνῃ κάθε τι ποὺ δὲν προσκρούει στὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς εἶνε διατυπωμένος στὴν ἀγία Γραφή καὶ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Σὲ ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐλεύθερος. Ἄν ὅμως βλέπῃ ὅτι κάπου ἢ ψυχὴ του προσκολλᾶται, σ' ἓνα πρόσωπο ἢ πρᾶγμα, σὲ μιὰ ἰδέα ἢ συνήθεια, σὲ μιὰ ἐπιθυμία ἢ πάθος, κι ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς προσκολλήσεως αὐτῆς νιώθῃ νὰ δεσμεύεται, κι ἀρχίζῃ νὰ παραπατᾷ, νὰ παραμελῇ τὰ χρέη του, νὰ ζημιώνεται πνευματικὰ καὶ νὰ βλάπτῃ τὴν υἰεΐα του, τότε ἄς λάβῃ τὰ μέτρα τοῦ ἄς περιορίσῃ τὸν ἑαυτοῦ του στὰ κανονικὰ ὄρια, προκειμένου **νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του**.

* * *

Ἄκοῦμε κάθε μέρα, ἀγαπητοί μου, τὶς προσφωνήσεις «**κύριε**» – «**κυρία**». Ἄλλ' ἄραγε σκεφτήκαμε ποτὲ ἂν ἡ προσφώνησις αὐτὴ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα; Εἶμαστε πράγματι κύριοι; Γιατί, γιὰ νὰ εἶμαστε ἄξιοι τοῦ τίτλου «κύριος», πρέπει νὰ κυριαρχοῦμε στὸν ἑαυτό μας, ἐπάνω στὸ σῶμά μας, νὰ ὑποτάσσουμε τὴν ὕλη στὸ πνεῦμα, νὰ ρυθμίζουμε τὴ ζωὴ μας κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Παύλου «*Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος*».

Διαφορετικά, ἐὰν τὰ ἐλάχιστα μᾶς παρασύρουν καὶ εἶμαστε «*κάλαμοι ὑπὸ (παντὸς) ἀνέμου σαλευόμενοι*» (βλ. Ματθ. 11,7. Λουκ. 7,24), τότε μάταια θέλουμε νὰ ὀνομαζώμαστε «κύριοι». Μᾶλλον θὰ μᾶς ἄρμοζε τὸ ὄνομα «**δοῦλοι**»· γιατί δοῦλος πράγματι, καὶ ὄχι κύριος, εἶνε καθένας ποὺ ἔχει τὴ θέλησί του ὑποταγμένη ὄχι στὸ Θεὸ ἀλλὰ σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, καὶ σ' αὐτὰ, σὰν σὲ ἄλλους θεοὺς καὶ αὐθέντες, ὑποτάσσεται τυφλά, θυσιάζοντας τὰ πάντα γιὰ χάρι τους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε δοῦλος, χειρότερος ἀπὸ κάθε ἄλλον δοῦλο τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὔγουστίνος**

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἰ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 236-237/21-29 Φεβρουαρίου 1940, σσ. 19-20). Μεταγλώττισις στὴν ὁμιλουμένη σήμερα καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 11-1-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2068	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω 11 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Φοβερὴ ἡμέρα!

Ἔρχεται ἡμέρα μεγάλη, Κυρίου παντοκράτορος (βλ. Ματθ. 4,1. Ἰεζ. 7,10. Πράξ. 2,20. Ἀπ. 16,14)

Σήμερα, ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, **Σεῖνε ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω.** Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ στὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου ἴσον· διασκέδασις, γλέντια, χοροί, μάσκες, μεθύσια, βωμολοχίες, ὅ,τι «*αἰσχρὸν ἐστί καὶ λέγειν*» (Ἐφ. 5,12). Γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας ἀντιθέτως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡμέρα κατανύξεως καὶ συναισθήσεως, γιὰ σοβαρὴ σκέψι ἐπάνω στὰ μεγάλα ζητήματα τῆς ζωῆς.

Ἄκριβῶς γι' αὐτὸ ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μᾶς συγκρατήσῃ ἀπ' τὸν κατήφορο τῶν παθῶν ἰδίως τὶς μέρες αὐτές, ὥρισε νὰ διαβάξεται σήμερα ἓνα εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 25,31-46), ποὺ εἶνε τὸ φοβερώτερο ἀπ' ὅσα ἀκούγονται ὅλο τὸ χρόνο· ὅποιοι τ' ἀκούει καὶ δὲν αἰσθάνεται **φόβο**, θά 'νε πωρωμένος, λιθοκάρδιος, ἔχει καρδιὰ πέτρινη. Ἐδῶ **ὁ ὕμνωδὸς** λέει σήμερα, ὅτι «*Ἐννοῶν*», καθὼς δηλαδὴ συλλογίζομαι, «*τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν*», τὰ κρίματά μου, «*τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως*» (ἰδιόμ. 50ῶφ. ὀρθρ.). Ἐδῶ **ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος** λέει, ὅτι Ὑπάρχει κόλασι· θά 'θελα νὰ μὴν ὑπάρχη, γιὰτι κ' ἐγὼ εἶμ' ἁμαρτωλὸς καὶ τρέμω τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μὰ ὑπάρχει. Ἐδῶ **ὁ Ἐφραίμ ὁ Σῦρος**, ὁ ἅγιος ποὺ μελετοῦσε πάντα τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἔλεγε· Στὴ σκέψι τῆς τὰ χεῖλη παγώνουν, ἡ γλῶσσα τρέμει, τὰ μέλη παραλύουν, ὁ λογισμὸς σκοτίζεται.

Γιὰτι λοιπὸν ἐμεῖς ἀκοῦμε τώρα αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο χωρὶς τὸ φόβο ποὺ ἐνιωθαν οἱ παλαιοί; Διότι, ἀγαπητοί μου, **δὲν ὑπάρχει πίστις.**

Φοβούμεθα μόνο αὐτὰ ποὺ δημιουργοῦν τώρα ἄμεση ἐντύπωσι, ὄχι τὰ μέλλοντα ποὺ προλέγει ὁ Κύριος. Θὰ φέρω μερικὰ **παραδείγματα.** Ἀκούγεται βροντὴ καὶ **πέφτει κεραυνός.** Ἄν βρίσκεσαι ὄχι μέσα στὴν πόλι ἀλλὰ στὸ ὕπαιθρο, ὅπως βρέθηκα πολλὰς φορές, μέσα σὲ δάση, κι ἀστράψῃ ξαφνικά, νιώθεις τρόμο καὶ παρακαλεῖς τὸ Θεὸ νὰ μὴν πέσῃ ὁ κεραυνὸς πάνω σου. Ἡ φουσκώνει τὸ **ποτάμι**, τὰ νερά ξεχειλίζουν, κι ὅσοι κατοικοῦν δεξιὰ κι ἀριστερὰ στὴν κοίτη ἀγωνιοῦν, ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν,

παρακαλοῦν νὰ σωθοῦν τὰ σπιτικά τους. Ἡ γίνεται **σεισμὸς** πάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς, ποὺ λὲς καὶ ὁ Θεὸς ξύνει τὸ ἔδαφος μὲ τὸ νύχι του, κι ἀνατριχιάζουν ὅλοι ἀπ' τὸ φόβο μὴν πέσουν τὰ κτήρια καὶ τοὺς πλακώσουν, καὶ ξεφωνίζουν, καὶ πέφτουν στὰ γόνατα παρακαλώντας νὰ σταματήσῃ ὁ κλόνος. Ἡ ὁ ναυτικός, ποὺ πλέει μέσ' στὸν ὠκεανό, βλέπει τὰ **κύματα** νὰ ὑψώνωνται, νὰ γίνωνται σκόνη στὸν ἄνεμο, νὰ χτυποῦν τὸ πλοῖο ἔτοιμα νὰ τὸ καταπιοῦν, καὶ πέφτει στὰ γόνατα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστρώματος καὶ παρακαλεῖ· Παναγία κι ἅγιε Νικόλα, σῶστε με νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα στὸ χωριό μου. Ἡ πιάνει **φωτιά** τὸ δάσος καὶ κινδυνεύουν οἰκισμοί, ἢ γίνεται ἔκρηξι ἢ βραχυκύκλωμα στὴν πόλι καὶ καίγεται τὸ σπίτι ἢ τὸ κατάστημα, κ' οἱ ἄνθρωποι τρέχουν πανικόβλητοι καὶ ἀλλόφρονες...

Λοιπὸν, ἄνθρωπε, φοβᾶσαι τὸν κεραυνό, τὴν πλημμύρα, τὸ σεισμό, τὸ κύμα, τὴ φωτιά· ἀλλὰ τί εἶν' αὐτά; Μικρὰ δείγματα γιὰ νὰ καταλάβουμε τί τρόμος θά πέσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἢ ὅποια **δὲν εἶνε παραμύθι.** Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι αὔριο θά ξημερώσῃ Δευτέρα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι θά ἔρθῃ ἡ ἡμέρα αὐτὴ. Κι ἂν τρέμουμε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, πόσο περισσότερο ἐκείνον ποὺ τὰ δημιούργησε! Εἶνε «*ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32).

Ἄλλὰ ποιά γλῶσσα, ἀδελφοί μου, θά μπορέσῃ νὰ περιγράψῃ τὴ **φρίκη** τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως!

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Κριτοῦ θά ῥέῃ «*ποταμὸς πύρινος*» (ἔσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.), σὰν νὰ ἔχη ἀνοίξῃ ὁ Βεζούβιος ἢ ἡ Αἴτνα καὶ νὰ ἔχη βγῆ κάτω ἀπ' τὸ φλούδι τοῦ ἐδάφους, μέσ' ἀπ' τὰ ἔγκυρα τῆς γῆς, ἓνα ποτάμι ὄχι σὰν τὸν Ἀλιάκμονα τὸν Πηνειὸ καὶ τὸ Δούναβι, ἀλλὰ **ἓνα ποτάμι φωτιάς**, ποὺ θά κάψῃ παλάτια· κοινοβούλια, δικαστήρια, πανεπιστήμια, θέατρα, ἐργο-

στάσια, στρατόπεδα... Τί θα κάνη δηλαδή τότε ὁ Θεός· θὰ κάνη ἀπολύμανσι! Γιατί τὴ βρωμίσαμε τὴ Γῆ. Ἡ ἀνόητη «ἐπιστήμη» μας φοβάται μὴ μολύνουμε τὴ Σελήνη – τὸ φεγγάρι θεωρεῖται παρθένο· μᾶς ἐνδιαφέρει μὴ μολύνουμε τὴ Σελήνη ἢ τὰ ἄστρα, ἐνῶ ἔχουμε μολύνει τούτῃ τὴ Γῆ. Ὅπως λοιπὸν σ' ἓνα σπίτι ποὺ ἔχουν ἄρρωστο μὲ μεταδοτικὴ ἀσθένεια παίρνουν τὰ ρούχα του καὶ τὰ βάζουν στὸν κλίβανο καὶ τ' ἀπολυμαίνουν, ἔτσι ἡ Γῆ θὰ μπῆ ὀλόκληρη μέσ' στὴ φωτιά, γιὰ νὰ καῖ ὅ,τι εἶνε σκουριά, οἱ ἀτιμίες καὶ τὰ αἴσχη, καὶ νὰ μείνῃ ὅ,τι εἶνε χρυσάφι, ὅ,τι καθαρὸ καὶ ἅγιο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ στηθῇ **ἓνας θρόνος**. Τί θρόνος; Ὅχι ὑλικός, ἀπὸ εὐγενῆ μέταλλα καὶ στολισμένος μὲ πολύτιμους λίθους, ἀλλὰ ἓνας «**θρόνος δόξης**» (ἔ.ἀ.), τὸν ὁποῖο θὰ σηκώνουν ὄχι χέρια ὑπασιπιστῶν καὶ στρατηγῶν ἀλλὰ ἄυλα χέρια καὶ φτερὰ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· θρόνος ποὺ θὰ λάμπη παραπάνω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν Σείριο· θρόνος, στὸν ὁποῖο θὰ κάθεται ὄχι ὁ ἄλφα ἢ βῆτα ἐπίγειος δυνάστης, ἀλλὰ «**ὁ δίκαιος Κριτῆς**», «**ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων**» (Β' Τιμ. 4,8. Α' Τιμ. 6,15), ἐκεῖνος ποὺ ἔχει στὰ χέρια του τὰ κλειδιὰ τῆς ζωῆς, «**τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδου**» (Ἀπ. 1,18), ἐκεῖνος ποὺ ἐδῶ στὴ γῆ περπάτησε γυμνός κι ὁ κόσμος ἀντὶ θρόνου τοῦ ἐπιφύλαξε ἓνα σταυρὸ καὶ πάνω σ' αὐτὸν ἐξέπνευσε, ἐκεῖνος ποὺ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου τοῦ εἶπαν τότε ἐμπαικτικὰ «**Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων**» (Ματθ. 27,29. Μάρκ. 15,18. Ἰω. 19,3), ἀλλὰ στὸ τέλος πραγματικὰ καὶ μὲ φόβο καὶ τρόμο θὰ γονατίσῃ μπροστὰ του «**πάν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα**» θὰ ὁμολογήσῃ (Φιλ. 2,10-11) ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βῆμα θὰ παρουσιαστοῦν **οἱ ὑπόδικοι**. Εἶδατε ποτέ σὲ δικαστήριο πῶς ὁ κατηγορούμενος μὲ μάρτυρες καὶ δικηγόρους, μὲ ὅλη τὴ στάσι τὸ ὕφος καὶ τὰ δάκρυα προσπαθεῖ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸ δικαστήριο, κι ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ μιλήσῃ γλυκὰ νιώθει ἐλπίδα, ἐνῶ ὅταν ὁ δικαστὴς ἢ ὁ εἰσαγγελέας μιλήσουν αὐστηρὰ τότε τρέμει ἢ καρδιά του; Ἐὰν τρέμουμε μπροστὰ σὲ ἐπιγεῖους δικαστάς, «**ὦ ποῖος φόβος τότε!**» (δοξ. ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.), ὅταν παρουσιαστοῦμε μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον τὸν ἀδέκαστο «**κριτὴν Θεὸν (τῶν) πάντων**», «**ζώντων καὶ νεκρῶν**» (Ἐβρ. 12,23. Πράξ. 10,42)! Τότε θὰ σταθοῦν μπροστὰ του οἱ βασιλιᾶδες, οἱ στρατηγοί, οἱ πλούσιοι, οἱ ἄσωτοι, οἱ κλέφτες, οἱ ψευδομάρτυρες, οἱ ἐπίορκοι, οἱ βλάσφημοι, οἱ μάγοι, οἱ παιδοκτόνοι, οἱ ἀχάριστοι, οἱ ἄστοργοι στοὺς γονεῖς,

αὐτοὶ ποὺ διέπραξαν ὄργια... ὅλοι θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ στὸ κριτήριο καὶ θὰ τρέμουμε σὰν τὰ φύλλα ὅταν πνέῃ σφοδρὸς ἄνεμος.

Καὶ ὁ «**δικαιοτάτος Κριτῆς**» (ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.) θ' ἀνοίξῃ τὰ **βιβλία** τῶν πεπραγμένων. Εἶνε ψέμα ἂν κάποιος πῆ πῶς ξέρει τὸ διπλανό του, ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα του, ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα της. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἓνα κλειστὸ βιβλίον, ὅπου τὰ μυστικά του μένουν ἐπτασφράγιστα. Τότε λοιπὸν «**βίβλοι ἀνοιγῆσονται, φανερωθῆσονται πράξεις**» (ἐσπ. Σαβ. Ἀπόκρ.) καὶ συνειδήσεις. Θὰ κριθοῦν ὄχι μόνον τὰ **ἔργα**, τὰ ἐξωτερικά μας ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὰ **λόγια**· τὸ Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι θὰ ἀπολογηθοῦμε γιὰ κάθε «**ἀργὸν λόγον**» ποὺ εἶπαμε (Ματθ. 12,36). Καὶ μόνον τὰ ἔργα καὶ οἱ λόγοι; Καὶ ἡ σκέψι μας ἀκόμα, ναὶ αὐτὰ ποὺ σκέπτεσαι. Γιατί πές μου τί σκέπτεσαι τὴ νύχτα, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι. Ὁ Κριτῆς θὰ κρίνῃ **μὲ ἀκρίβεια**, θὰ ζυγίσῃ ὄχι μὲ πλάστιγγα ἀλλὰ μὲ ζυγαριὰ φαρμακείου, ποὺ ζυγίζει καὶ τὸ τελευταῖο δράμι, τὴν τελευταία οὐγγιά, τὸ τελευταῖο γραμμάριο. Λέει κάπου τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι «**καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς (μας) πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσὶ**» (Ματθ. 10,30). Τί σημαίνει αὐτό· ὅτι ὁ Κύριος, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος, ξέρει καὶ θὰ κρίνῃ μὲ ἀκρίβεια καὶ τοὺς **λογισμοὺς** ποὺ ἔχουμε μέσα μας.

Ἐνας ἄπιστος ζοῦσε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ὑπάρχει κόλασι. Μιὰ μέρα ὅμως **ἡ ἀπιστία του κλονίστηκε**· βρῆκε κάποιον ἀγράμματο, ποὺ ἔσκαβε τὴ γῆ, κι αὐτὸς τοῦ εἶπε· –Λές πῶς δὲν ὑπάρχει· καὶ ἂν ἓνα τοῖς χιλίοις ὑπάρχη; τί γίνεται τότε;... Καὶ ὄντως· μπορεῖ ὅλοι νὰ ψεύδωνται, ἀλλὰ ἓνας δὲν μᾶς εἶπε ψέμα ποτέ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· αὐτὸς μᾶς βεβαιώνει.

* * *

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μᾶς μοίρασε **προσκλήσεις**. Ὅταν ἔρθῃ κλήσι **γιὰ δικαστήριο**, σταματᾶς κάθε τι ἄλλο, προσπαθεῖς νὰ βρῆς μάρτυρες ὑπερασπίσεως, πληρώνεις δικηγόρους. Τώρα λοιπὸν πήραμε πρόσκλησι, καὶ **ἔρχεται ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ ἡμέρα Κυρίου παντοκράτορος** (βλ. Πράξ. 2,20. Ἀπ. 16,14). Μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ δικηγόροι ἐκεῖ θὰ εἶνε τὰ ἔργα μας, αὐτὰ καὶ μόνον. Γιὰ σκέψου· ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα.

Ἄς πένσουμε **σὲ μετάνοια**. Καὶ **μὲ τὶς λαμπάδες ἀναμμένες** ὅπως οἱ φρόνιμες παρθένες, ὅταν ἀκουστῇ ἡ φωνὴ «**Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται**» (Ματθ. 25,6), νὰ σπεύσουμε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε. Νὰ πένσουμε στὰ πόδια του καὶ νὰ ποῦμε· Χριστέ, ἐλέησόν μας διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Εὐθυμίου Κυψέλης - Ἀθηνῶν τὴν 13-2-1966 πρωί. Καταγραφή καὶ σύντμησις 13-1-2018. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 130α' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2069	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου 18 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Νηστεία σωματικὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ

Στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, **τὸ νὰ σκηρῦξη κανεὶς τὴν ἀλήθεια** ἀκέραιη, ὅπως τὴν εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, **εἶνε μαρτύριο**. Ὁ κόσμος, στὸν αἰῶνα αὐτὸ τὸν ἀπατεῶνα, ἀρέσκεται στὸ ψέμα. Γι' αὐτὸ ὅποιος ἔχει συνείδησι τοῦ χρέους ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει προηγουμένως νὰ σκεφτῆ πολὺ ἂν πρέπει ν' ἀνεβῆ στὸ βῆμα αὐτό. Εἶνε ἐποχὴ γιὰ τὴν ὁποία ὁ προφήτης εἶπε «*Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίον Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;*» (Ἠσ. 53,1) ὅλα ἐκφυλίστηκαν καὶ ἀρμόζει τὸ ψαλμικὸ «*Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός;*» (Ψαλμ. 13,3).

Διότι σὰς ἐρωτῶ **ποιὸς τῶρα ἐκτελεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;** Ὁ ἀπόστολος σήμερα (βλ. Ρωμ. 13,11-14,4) μᾶς φωνάζει, νὰ κάνουμε ὄχι τὰ κέφια τῆς σαρκὸς ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου· ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι *πορεύονται «κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῶν καρδιῶν αὐτῶν»* (Ρωμ. 1,24. Β' Πέτρ. 3,3. Ἰούδ. 16). Μὴ φανοῦν αὐτὰ ὑπερβολικὰ ἢ ἀφηρημένα.

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, καθὼς ἐτοιμαζόμαστε νὰμποῦμε στὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, βλέπω ἕναν ἄγγελο νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὰ οὐράνια, νὰ μπαίνει στὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ γράφει μπροστὰ μας, ὅπως ὁ δάσκαλος στὸν πίνακα, **τρεῖς λέξεις**. Τρία πράγματα εἶν' αὐτά, πού, ἂν ὁ κόσμος ἤθελε νὰ τὰ πιστέψῃ καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ γινόταν παράδεισος.

● Ἡ πρώτη λέξι, ποὺ γράφει μὲ γράμματα φωτεινὰ ὁ ἄγγελος, εἶνε κάτι στὸ ὁποῖο κλωτσάει ἡ ἐγωιστικὴ ψυχοσύμφεσί μας· εἶνε ἡ λέξι **συγχώρησις** ποὺ ἀκούσαμε (βλ. Ματθ. 6,14-15).

– Συγχώρησι; θὰ φωνάξουν οἱ ψευτοδιανοούμενοι, ποὺ ὅμως κινοῦνται στὸ σκοτάδι τοῦ μίσους. Ὁχι συγχώρησι, σοῦ λένε· ἡ συγχώρησι εἶνε ἀδυναμία· μὲ τὴ γροθιά θὰ ἐπιβληθοῦμε. Ὁχι συγχώρησι λοιπόν, ἀλλὰ τί· **ἐκδίκησι**, ἐκδίκησι μέχρι τέλους. Ὁχι «*Ἀγαπήσωμεν ἀλ-*

λήλους...» ποὺ ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ θάνατος, «*ὁ θάνατός σου ζωὴ μου*».

● Ὁ ἄγγελος ὅμως τολμᾷ πάλι καὶ γράφει τὴ δευτέρῃ λέξι· λέξι πού, ἂν ὁ κόσμος τὴν ἐφαρμόζε, δὲν θὰ ὑπῆρχε φτωχός, δυστυχία, ταξικὲς ἐπαναστάσεις καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, ἀλλὰ θὰ βασιλεύε ἡ «*ἰσότης*» τῆς ἀγάπης (βλ. Β' Κορ. 8,13-14. Κολ. 4,1). Εἶνε ἡ λέξι **ἐλεημοσύνη**, ποὺ ἐπίσης σήμερα προβάλλει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 6,19-21).

Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἐννοοῦν τὴν ἰσότητα ὡς ἀναγκαστικὴ ἰσοπέδωσι, ὡς ὁδοστρωτήρα, λένε· «*τὰ δικά σου δικά μου*». Ἐνῶ ὁ Χριστός, μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, λέει· «*καὶ τὰ δικά μου δικά σου*». Σβῆνουν λοιπόν τὴ λέξι τοῦ ἀγγέλου καὶ γράφουν· Ὁχι ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ **ἀρπαγή**, καὶ προτρέπουν «*Ἀρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἔχῃς*».

● Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τί περιμένετε, ἀγαπητοί μου; στὸ μυαλὸ τοῦ σημερινῶν καλομαθημένων ἀνθρώπων θὰ χωρέσῃ ἡ τρίτη λέξι ποὺ γράφει ὁ ἄγγελος, ἡ λέξις **νηστεία** (βλ. ἔ.ἀ. 6,16-18);

Καὶ ὄντως, μόλις οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ποὺ «*εἶνε δοῦλοι στὴν κοιλιὰ τους*» κ' «*ἔχουν τὴν κοιλιὰ Θεοῦ τους*» (Ρωμ. 16,18. Φιλ. 3,19), μόλις ἀκούσουν γιὰ νηστεία, ἀποροῦν πῶς ὑπάρχουν ἀκόμα κήρυκες ποὺ μιλᾶνε γιὰ νηστεία καὶ ἀντιδροῦν· Ὁχι, σοῦ λέει, αὐτὸ εἶνε **ἀδύνατον!**...

Ἐδῶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιμείνω.

Ἐλα ἴδω. **Ποιὸς εἶσαι σὺ** ποὺ τολμᾷς καὶ ὑψώνεις τὸ σπιθαμιαῖο σου ἀνάστημα ἐμπρὸς στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; Ἐκεῖνος εἶπε ὅτι ὀφείλουμε καὶ νὰ νηστεύσουμε· κ' ἔδωσε ὁ ἴδιος τὸ παράδειγμα, νήστεψε σαράντα μέρες στὴν ἔρημο, δὲν ἔφαγε καὶ δὲν ἤπιε· καὶ σήμερα μᾶς διδάξε καὶ πῶς θέλει νὰ γίνεταί ἡ νηστεία.

✓ Τὸν βλέπεις ὅμως τὸν κύριο αὐτόν, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ νηστεύῃ οὔτε Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν ἀρρωσταίνει καὶ **ὁ γιατρός** τοῦ ὀρίζῃ δίαιτα, καὶ λέει· – Γιατρέ, ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω!

✓ Βλέπεις καὶ τὴ μοντέρνα κυρία, ποὺ συμβουλεύεται τὰ φηγουρίνια; **ἡ μόδα** τῆς ἐπιβάλλει,

για να διατηρήσει τη σιλουέττα της, να τρώει σαν τὸ σπουργίτι. Ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι στὴ Νέα Ὑόρκη μία κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ἐπέβαλε στὸν ἑαυτό της τέτοια νηστεία πὺ στὸ τέλος πέθανε ἀπὸ τὸν ὑποσιτισμό.

Μὰ **τί εἶνε ἡ δίαιτα;** δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ αὐστηρὴ νηστεία, ἀκόμα καὶ τὸ Πάσχα. Ὅταν, δηλαδή, ὁ Χριστὸς ὀρίζη νηστεία σύμμετρη μὲ τις δυνάμεις σου, δὲν τὸν ἀκοῦς· ὅταν ὁ γιατρὸς ἢ ὁ διαιτολόγος ἢ ἡ κοσμικὴ μόδα διατάζουν κάτι πολὺ πιὸ σκληρό, τότε ὑπακοῦς μέχρι ἐξαντλήσεως· ὑπάρχει λοιπὸν νηστεία τοῦ Χριστοῦ καὶ νηστεία τοῦ διαβόλου. Ἡ σωματικὴ νηστεία, πὺ ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία, εἶνε θεάρεστο ἀγώνισμα γιὰ ὅλους τοὺς ὑγιεῖς.

Γιὰ νὰ εἶμαι ὁμῶς δίκαιος, πρέπει νὰ πῶ ὅτι δυσκολία ἢ καὶ ἀδυναμία νὰ νηστεύουν ἀντιμετωπίζουν **καὶ ἄνθρωποι πιστοὶ** πὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ διάφορες πιεστικὲς συνθήκες· αὐτοὶ δὲν περιφρονοῦν τὸ νόμο τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. –Εἶμαι **ἄρρωστος**, λέει ὁ ἕνας, βγήκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, μοῦ ἐπέβαλαν ὠρισμένη διατροφή. –Εἶμαι γέρος, λέει ὁ ἄλλος, τρέμουν τὰ πόδια μου· ἂν δὲν πῶ λίγο γάλα - λίγο ζουμί, πῶς νὰ σταθῶ; –Εἶμαι μάνα, λέει μιὰ γυναίκα, θηλάζω βρέφος, νιώθω ἐξαντλησι. –Ἐγώ, λέει ὁ ἄλλος, εἶμαι σὲ βαρεὶα δουλειά, ἔχουμε ἀνθυγιεινὲς ἀναθυμιάσεις στὸ ἐργοστάσιο. –Ἐγώ, λέει ἄλλος, μένω σὲ ἀνήλιο ὑπόγειο, ἀναπνέω καυσαέρια, δυσκολεύομαι...

Τί νὰ ποῦμε σ' αὐτούς; Στους ἄλλους μιλήσαμε ἀλλιῶς, σ' αὐτούς δὲν θὰ μιλήσουμε ἔτσι. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε μάνα, ἀγαπᾷ τὰ παιδιά της, διακρίνει περιπτώσεις. Γι' αὐτὸ ὄχι ἐγὼ ὁ ἁματωλός, ἀλλὰ τὸ Πηδάλιο, οἱ ἅγιοι πατέρες πὺ θέσπισαν τοὺς ἱεροὺς κανόνες, λένε, ὅτι στίς περιπτώσεις αὐτὲς **ἀρμόζει ἐπιείκεια**. Ὅλοι αὐτοὶ **ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν κανόνα**. Δὲν τοὺς ἐξαιρῶ ἐγώ – δὲν ἔχω δικαίωμα· τοὺς ἐξαιρεῖ ἡ σοφὴ οἰκονομία τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

* * *

Ἀλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω, σᾶς λέω καὶ κάτι ἄλλο – καὶ ἔρχομαι στὸ σπουδαιότερο σημεῖο τοῦ θέματος. Δὲν ἐξαιρεῖται, τὸ τονίζω, **δὲν ἐξαιρεῖται κανένας ἀπὸ τὴ νηστεία**. –Μὰ τώρα μόλις δὲν εἶπες ὅτι κάποιοι ἐξαιροῦνται; τί κάνεις λοιπὸν ἐδῶ; φάσκεις καὶ ἀντιφάσκεις; πῶς συμβιβάζονται αὐτά;

Ἀκοῦστε, ἀγαπητοί μου. Δὲν ὑπάρχει μόνο ἡ σωματικὴ νηστεία. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πιὸ σπουδαία, ἡ **πνευματικὴ νηστεία**, καὶ σ' αὐτὴν σᾶς καλῶ ὅλους. Τί θὰ πῆ νηστεία πνευματικὴ; **✓** Ἔχεις **μάτια**; Τὰ μάτια δὲν σοῦ τὰ ὄωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἁμαρτάνης; λοιπὸν τὰ μάτια σου

νὰ νηστεύουν τὴ Μεγάλη Σαρακοστή, νὰ μὴ χαζέψουν δηλαδή σὲ θεάματα ἁμαρτωλά, εἴτε σὲ ὀθόνες καὶ ἔντυπα εἴτε στὴν καθημερινὴ ζωὴ. Μία Ἐκκλησία μὲ πνευματικὰ κριτήρια εἶνε ἐπιεικέστερη στὴ σωματικὴ νηστεία, ἀλλὰ εἶνε αὐστηρὴ στὴν πνευματικὴ νηστεία.

✓ Ἔχεις **αὐτιά**; Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ τεντώνης ν' ἀκούσης τὰ αἰσχρὰ καὶ βλάσφημα. Θὰ κλείσης τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόρασι, πὺ ρυπαίνουν τὸ σπίτι, μολύνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Σοῦ ρίχνουν κοπριά μὲ τὸ φτυάρι, κ' ἐσοὺ κάθεσαι καὶ τ' ἀκοῦς; Τί νὰ σὲ κάνω;

✓ Νὰ νηστεύουν τὰ μάτια, νὰ νηστεύουν τὰ αὐτιά· νὰ σᾶς πῶ κάτι πιὸ δύσκολο; νὰ νηστεύῃ ἢ **γλῶσσα**, πὺ «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Νήστεψέ τὴν ἀπὸ ψέμα, φλυαρία, πολιτικολογία, κουτσομπολιό, κατάκρισι, ψευδορκία, καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ βλασφημία!

✓ Τέλος τὸ ἀγώνισμα τῶν ἁγίων καὶ τῶν ὁσίων. Ποιό; Νήστεψε τὸ **μουαλό** σου ἀπὸ λογισμοὺς μίσους, ὑπερηφανείας, αἰσχροτήτος!... Ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς ξεκινοῦν ὄλα, καλὰ καὶ κακά. Πές μου τί σκέπτεσαι τὴ νύχτα, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι.

Πάρε λοιπὸν τὸ κόσκινο τῆς νηστείας καὶ **κοσκίνισε** θεάματα, ἀκροάματα, λόγια καὶ λογισμοὺς. Κι ἅμα φθάσης νὰ περνᾷς τὴ νύχτα μὲ τὸ νοῦ στὸ Θεό, μὲ μεγάλες - οὐρανογετονες σκέψεις, τότε θὰ σοῦ πῶ ὅτι νήστεψες.

Ἄν δὲν μπορῆς νὰ νηστεύῃς τὴ σωματικὴ νηστεία γιὰ λόγους ὑγείας, **μπορεῖς** ὁμῶς νὰ νηστεύῃς τὴν ἁγία πνευματικὴ νηστεία.

Θὰ ὑπάρξουν αὐτιά νὰ μ' ἀκούσουν; Ἀμφιβάλλω. Οὔτε τὴ μία νηστεία κάνουμε, οὔτε τὴν ἄλλη. Τί θὰ γίνῃ; Ἐμένα ρωτᾶτε; Νὰ σᾶς πῶ; **Δὲν πᾶμε καλά**. Μαῦρα σύννεφα μαζεύονται. Ἄντε στὰ σπιτάκια σας καὶ γονατίστε. Ἐγὼ θὰ πεθάνω, μὰ νὰ τὸ θυμᾶστε, **κάτι φοβερό θὰ γίνῃ στὸν κόσμο**. Θὰ πληρώσῃ ὁ ἁμαρτωλὸς κόσμος αὐτὰ πὺ διαπράττει τις ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Τί θὰ συμβῆ; Ἄρνεῖσαι λοιπὸν τώρα νὰ νηστεύῃς; Ἔ, θὰ ῥθουν μέρες, πὺ τὰ τρόφιμα θὰ ἔνε ἀφθονα, μὰ **δὲν θὰ τολμᾷς νὰ τ' ἀγγίξης**. Γιατί; Γιατί ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ πέσῃ πάνω τους **σκόνη - ραδιενέργεια**, πὺ θὰ γίνῃ σάβανο τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος.

Λοιπὸν σᾶς εἰδοποιῶ **νὰ μετανοήσουμε ὅλοι**, κλῆρος καὶ λαός· ν' ἀγαπήσουμε τὴ συνδιαλλαγὴ, τὴν ἐλεημοσύνη, τὴ νηστεία. Ἔτσι, ἀδέρφια μου, νηστεύοντας σωματικὰ καὶ πνευματικὰ, νὰ διανύσουμε τὴν ἁγία Τεσσαρακοστή. Καὶ ἅμποτε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ ἐορτάσουμε τὴ Μεγάλη Ἐβδομάδα, τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ ἀνάστασιν· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2072	Κυριακὴ Α' Νηστειῶν – τῆς Ὁρθοδοξίας 25 Φεβρουαρίου 2018 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἰκονομάχοι - εἰκονοκλάσται

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑορτὲς τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἐορτάζουμε ὄχι μνήμη ἁγίων ἀλλὰ τὸ θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον ὄλων τῶν αἰρετικῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν **εἰκονομάχων** ἢ **εἰκονοκλαστῶν**.

Ὅπως ὅλες αἱ αἰρέσεις προέρχονται ἀπὸ παρερμηνεῖα τῆς Γραφῆς, ἔτσι κι αὐτοί, παρεξηγώντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου «*Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον...*» (Ἐξ, 20,4. Δευτ. 5,8), νόμισαν ὅτι οἱ εἰκόνες εἶνε εἰδῶλα σὰν ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων, εἶπαν *εἰδωλολάτρεις* τοὺς ὀρθοδόξους, κήρυξαν σκληρὸ διωγμὸ ἐναντίον ὧσων προσκυνοῦσαν τὶς εἰκόνες. Φρύαξαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Σύνθημα εἶχαν «**κάτω οἱ εἰκόνες**». Τὶς ἔσπαζαν, τὶς ποδοπατοῦσαν, τὶς ἔκαιγαν. Καταδίδωσαν, φυλάκισαν, ἐξώρισαν, ὑπέβαλαν σὲ μαρτύρια τοὺς πιστοὺς· θεωροῦσαν ἔγκλημα τὸ νὰ προσκυνᾷ κανεὶς μία εἰκόνα. Γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ ἔκρυσαν τὶς εἰκόνες σὲ ὑπόγεια καὶ σπηλαία ἢ τὶς ἔρριχναν στὴ θάλασσα κ' ἐκεῖνες ταξιδεύοντας στὰ πελάγη ἔφταναν σὲ ἄλλα μέρη.

Τέλος ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἴρεσι ἔπεσε. Ἡ Ὁρθοδοξία νίκησε, καὶ **οἱ εἰκόνες ἀναστηλώθηκαν** ἀπὸ τὴν ἁγία αὐτοκράτειρα Θεοδώρα καὶ τὸν πατριάρχη Μεθόδιο τὸ 842 μ.Χ.. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ γεγονός πανηγυρίζουμε σήμερα.

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, ἔχουν περάσει αἰῶνες, καὶ ὅμως **ὑπάρχουν ἀκόμη εἰκονομάχοι**.

Ποιοὶ εἶνε αὐτοί; Νά, **οἱ προτεστάντες**. Ἄν πᾶτε σὲ συγκεντρώσεις τους, δὲν θὰ δῆτε ἐκεῖ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων. Γυμνὲς εἶνε οἱ αἵθουσες τῶν προτεσταντῶν.

Μεγαλύτερο ὅμως μῖσος ἔχουν **οἱ χιλιασταὶ** ἢ «**ἰεχωβίτες**». Αὐτοὶ εἶνε οἱ φοβερῶτεροι εἰκονομάχοι. Ὁ χιλιαστής, τὸ χέρι νὰ τοῦ κόβῃς, εἰκόνα καὶ σταυρὸ δὲν προσκυνᾷ.

Κάποτε, στὴ δύσκολη περίοδο τοῦ ἔθνους, πῆγα **σὲ μιὰ φυλακὴ** ὅπου ἦταν περίπου 300 - 400 φυλακισμένοι. Μίλησα, μὲ ἄκουσαν, καὶ μετὰ θεώρησα καλὸ, στοὺς πονεμένους ἐκεῖ-

νους ἀνθρώπους, νὰ μοιράσω ἀπὸ μία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἄρχισα νὰ μοιράζω καὶ παρατηροῦσα, ὅτι καὶ σ' αὐτοὺς ὑπῆρχε εὐλάβεια καὶ πίστι. Κάποιος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ πάρῃ. –Γιατί, παιδί μου; τὸν ρώτησα. Πετάγονται οἱ ἄλλοι ἀγανακτισμένοι· –Εἶνε «ἰεχωβάς». Τὸν πλησίασα προσπαθώντας νὰ τοῦ δείξω ὅτι ἔχει λάθος. Ἐκεῖ ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς ἀποστομώθηκε ἦταν ὅταν τὸν ρώτησα· –Στὸ σπίτι σας ὑπάρχουν στὸν τοῖχο κάδρα; –Ἐπάρχουν. –Ἐχετε φωτογραφίες; –Ἐχουμε. –Τί δείχνουν; –Τὸν πατέρα μου, τὴ μάνα μου. –Στὸ πορτοφόλι σου ἔχεις καμμιά φωτογραφία; Ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι· –Ἐχει, καὶ πρωὶ - βράδυ βγάζει τὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν του καὶ τὶς φιλάει. –Ἐ, ὅπως ἐσύ, τοῦ λέω, ἔχεις στὸ πορτοφόλι σου τὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν σου, ἔτσι κ' ἐμεῖς ἔχουμε στὴν ἐκκλησία τὶς εἰκόνες μας. Ξεκρεμάστε καὶ πετάξτε ἐσεῖς τὶς φωτογραφίες αὐτῶν ποὺ ἀγαπᾶτε, γιὰ νὰ κατεβάσουμε κ' ἐμεῖς τὶς εἰκόνες τῶν ἁγίων μας.

Τὸ δόγμα τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων στὴν Ὁρθοδοξία στηρίζεται, ἀδελφοί μου, σὲ ἀγιογραφικὰ καὶ πατερικὰ ἐρείσματα ἀδιάσειστα. Δὲν θὰ θεολογήσω ἐδῶ περισσότερο, θὰ πῶ μόνο τὰ ἐξῆς. «*Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε*» (Ἰω. 1,18). Ὁ Θεὸς εἶνε ἀόρατος· συνεπῶς καμμιά εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, τῆς ἁγίας Τριάδος, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου τὸ ἕνα πρόσωπο τῆς Θεότητος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρός, φόρεσε σάρκα ἀνθρώπινη ἀπὸ τὰ ἀγνὰ αἵματα τῆς Θεοτόκου καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας ὡς ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, ἀπὸ τότε ὁ ἀόρατος ὤραθη· κι ἀφοῦ ἔγινε ὀρατὸς σὲ σχῆμα ἀνθρώπου, τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἀπὸ τότε μπορεῖ ὁ χρωστήρας τοῦ ζωγράφου ν' ἀποτυπώσῃ τὴ μορφή του. Δηλαδή, ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων **στηρίζεται** ἐπάνω στὸ **δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ**. Ἡ λοιπὸν θὰ ἀρνηθοῦμε τὴν ἐνανθρώπησι, ὁπότε παύουν

οί εικόνες, ἢ θὰ δεχθοῦμε –ὅπως εἶνε ἡ ἀλήθεια–, ὅτι ὁ Θεὸς «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη» (Βαρ. 3,38), καὶ ἄρα μποροῦμε νὰ ἀπεικονίζουμε τὸν «ὥραϊον κάλλι παρα τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 44,3).

Ἐπὶ ἕνα παραδοσιακὸν, τὴν ὁποία δέχομαι, γιὰ τὸ ποιά εἶνε ἡ πρώτη εἰκόνα. Ὄταν ὁ Κύριός μας δικάστηκε στὸ πραιτώριο καὶ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες τοῦ φόρτωσαν τὸ σταυρὸ καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του· τότε μιὰ γυναίκα τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μαντήλι τῆς νὰ σκουπιστῇ. Ὁ Θεάνθρωπος σκουπίσε τὸν ἰδρώτα του κι ὅταν τῆς ἐπέστρεψε τὸ μαντήλι ἐπάνω του –ὡ τοῦ θαύματος– εἶχε ἀποτυπωθῆ ἡ μορφή του! Αὕτη εἶνε ἡ ἀρχαιότερη εἰκόνα, τὸ ἅγιο Μανδῆλιο, ποὺ ζωγραφίζεται τώρα στὶς ἐκκλησίες· καὶ ἡ γυναίκα ἐκεῖνη εἶνε ἡ ἁγία Βερονίκη.

Ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὸ ἐξῆς. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄυλο πνεῦμα· εἶνε σύνθετος ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ, ὕλη φθαρτὴ καὶ πνεῦμα ἀθάνατο. Τὸ ἄυλο πνεῦμα ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ὑλικὸ κόσμον διὰ τοῦ σώματος, διὰ τῶν αἰσθήσεων· ἂν στερηθῇ τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὶς αἰσθήσεις, δεινοπαθεῖ. Λόγω λοιπὸν τῆς συνθέτου κατασκευῆς μας λαμβάνουμε γνῶσι τοῦ γύρω κόσμου μὲ τὶς «ἀντένες» τῶν αἰσθήσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ μας συλλέγει πληροφορίες, σχηματίζει παραστάσεις, ἀποκτᾷ γνώσεις.

Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶνε ἐναντίον τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθήσεων· δὲν θέλει τὴν κατάργησι τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ κηρύττει τὸν ἀγιασμό τῶν αἰσθήσεων. Γι' αὐτὸ στὴν ἐκκλησία ποὺ μπαίνεις, ἀκριβῶς διότι γνωρίζει ὅτι εἶσαι καὶ ὑλικὸ ὄν μὲ αἰσθήσεις, ἱκανοποιεῖ καὶ ἀγιάζει τὶς αἰσθήσεις. Συγκεκριμένα· ἡ ἀκοή μας, ἐνῶ ἔξω μολύνεται, στὸ ναὸ ἀγιάζεται μὲ ὕμνους, θεῖα ἀναγνώσματα καὶ κήρυγμα. Ἀγιάζεται ἀκόμα ἡ γεῦσι μας στὸ ναὸ μὲ τὴ θεία μετάληψι τῶν ἀχράντων μυστηρίων, καθὼς ἀκοῦμε «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος» (Ψαλμ. 33,9). Μέσα στὴν ἐκκλησία ἀγιάζεται ἡ ὄσφρησί μας μὲ μοσχολίβανον ποὺ εὐωδιάζει ἀπὸ τὸ θυμιατό. Ἀγιάζεται καὶ ἡ πιὸ χονδροειδῆς αἴσθησί μας, ἡ ἀφή, τὸ ἀγγίγμα. ὦ Χριστέ, πόσο ταπεινὸς φάνηκες! καταδέχθηκες νὰ σ' ἀγγίξουν, ὅταν εἶπες στὸ Θωμᾶ καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὰς «Ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε» (Λουκ. 24,39). Προπαντὸς ὅμως ἀγιάζεται ἡ ὄρασις, τὰ μάτια. Πῶς; μὲ τὴ θέα τῶν εἰκόνων. Καὶ εἶνε παιδαγωγικώτατο, ψυχολογικώτατο καὶ ἐποπτικώτατο μέσον οἱ εἰκόνες. Βλέποντάς τες ἡ διάνοια ὑψώνεται, ζωντανεύουν μπροστά μας τὰ ἅγια πρόσωπα. Ἐχουν αἴγλη, ἀκτινοβολία οἱ εἰκόνες.

Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν (γύρω στὸ 1935) ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πῆγε στὴ Ῥωσία – ἐκεῖ ποὺ γκρέμισαν ναοὺς καὶ ἔκαψαν τὶς εἰκόνες. Στὴ Μόσχα, σὲ κάποιο μετόχι τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὑπῆρχε μιὰ ἁγιορείτικη εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης. Ὄταν λοιπὸν ἡ κυβέρνησι τῆς Ῥωσίας τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν βγάλῃ σὲ προσκύνημα, τὴν προσκύνησαν 50.000 Ῥῶσοι!

Οἱ ἱερὲς εἰκόνες εἶνε τὰ βιβλία τῶν ἀγραμμάτων, διδάσκουν στὸ λαὸ τὰ δόγματα. Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὴ χάρι καὶ δύναμι, ποὺ ἔχει κάθε εἰκόνα, ὑπάρχουν καὶ ὠρισμένες –ὄχι αὐτὲς ποὺ ζωγραφίζονται τώρα κάποιοι μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα–, εἰκόνες ποὺ ζωγράρισαν μὲ νηστεία ἀσκηταὶ ποὺ ἀνακάτευαν τὶς μπογιὲς μὲ τὰ δάκρυά τους· αὐτὲς εἶνε πράγματι θαυματουργές. Ἄς εἶνε λοιπὸν «ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων, τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτῆν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου, τὴν Ὁδηγήτριαν» (μεγάλ. παρακλ. καν.).

Πρὶν τελειώσω δύο ἀκόμα λέξεις. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι κάποιος αἰρετικὸς ἢ ἄθεος τολμοῦσε μπροστά μας νὰ πάρῃ μιὰ εἰκόνα καὶ νὰ τὴν πατήσῃ, χίλια χέρια θὰ τὸν ἔκαναν κομμάτια. Κρατῆστε ὅμως τὴν ἀγανάκτησί σας. Σᾶς εἶπα ποιά εἶνε ἡ ἀρχαιότερη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ· ἐρωτῶ τώρα· καὶ ποιά εἶνε ἡ ἱερώτερη εἰκόνα του; Εἶνε μιὰ εἰκόνα ἔμψυχη, εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Διότι κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ πιὸ ταπεινὸς ποὺ βλέπεις στὸ δρόμο, κατὰ τὸ δόγμα μας, εἶνε «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ» (βλ. Γέν. 1,26-27), φέρει τὴ σφραγίδα τῆς θεότητος, ὄχι σωματικὰ ἀλλὰ ψυχικὰ.

Μπορεῖ λοιπὸν, ἐνῶ προσκυνᾷς ὅλες τὶς εἰκόνες, νὰ εἶσαι εἰκονομάχος - εἰκονοκλάστης. Γιατί; Σ' ἐρωτῶ κι ἀπάντησε ὄχι σ' ἐμένα ἀλλὰ στὸν Κύριον· κλέβεις; ἀδικεῖς; ἀρπάζεις; μοιχεύεις; πορνεύεις; ψευδορκεῖς; βλαστημᾷς; ἀτιμάζεις, ἐκμεταλλεύεσαι τὸν ἄλλο; Ἐ, Χριστιανέ μου, ἔτσι «ποδοπατεῖς» τὸν ἄνθρωπον καὶ –συχώρεσέ με, Κύριε– προτιμότερο νὰ πατήσῃς μιὰ εἰκόνα παρὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Κύριος εἶπε· «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25,40). Εἶνε ψευτοεὐλάβεια ν' ἀσπάζεσαι τὶς εἰκόνες, καὶ νὰ ἀδικῆς, νὰ ἐξευτελίξῃς, νὰ «ποδοπατῆς» τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ συμπέρασμα. Εἰκονοκλάσται καὶ εἰκονομάχοι ἦταν ἐκεῖνοι στὸ Βυζάντιον καὶ οἱ σημερινοὶ χιλιασταί, ἀλλὰ εἰκονομάχοι καὶ εἰκονοκλάσται εἶνε καὶ ὅσοι σήμερον «ποδοπατοῦν» τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου ἄς εὐλογῇ καὶ ἀγιάζῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος